

18: De zwanenzang

Dag 43: Van Glenrio (NM) naar Hazen (AR)

704 mijlen vandaag / 21353 km in totaal / 5754 stappen vandaag

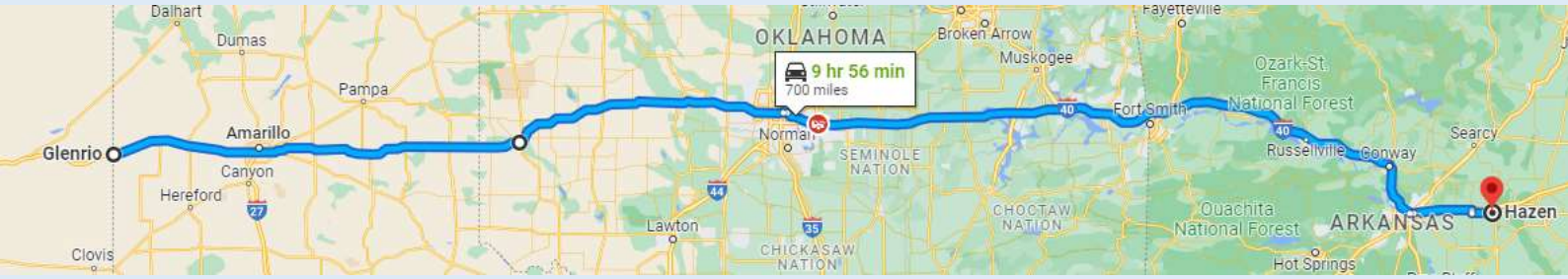

Gisterenavond toen ik ook in bed kroop, leek het lawaai van de snelweg wel mee te vallen, maar tegen de ochtend aan neemt het verkeer logischerwijze toe. Niet dat ik aan een stuk door geslapen heb: opnieuw enkele keren wakker geweest, en ditmaal zonder prachtig aanblik als ik uit het raampje kijk. Gelukkig ligt de parking voor de trucks ver van deze plek verwijderd, zodat we de camioneurs niet horen aankomen en vertrekken.

Wachtend totdat de wekker van zich laat horen, begin ik de praktische zaken te overlopen, wat er allemaal nog moet gedaan worden vooraleer we het vliegtuig richting thuis opstappen. Niet echt een aangewezen manier om nog wat te slapen! Om 07u00 bromt Hoesy halfslapend dat het nog donker is buiten. Tja, da's inderdaad wel eigenaardig, maar ik ben er zeker van dat we richting westen geparkeerd staan en dus de opkomende zon niet zien.

We staan op en kleden ons aan: we willen zo snel mogelijk aan 't rijden zijn. Als we op het punt staan om te vertrekken, zegt Hoesy: "Bij mij is het nog maar 06u30!" Eerst

denk ik dat hij op de totale reistijd doelt, en grap: "Good for you!" "Nee, écht!", is zijn antwoord. Dan begint het te dagen: hij heeft het over het tijdstip! Eum, we zitten nog steeds in New Mexico, dus Mountain Standard Time. Als we de klok van de RV checken, blijkt die Hoesy gelijk te geven. Er is maar een uitleg mogelijk: ergens gisterenavond terwijl ik met Duolingo bezig was, is er heel even verbinding gelegd met de

vlakbijgelegen grens, en dus ook de andere tijdzone. Dat verklaart waarom het nog donker is op dit uur!

We zijn nu toch wakker, dus kunnen we ineens van de 'gewonnen' tijd gebruikmaken om nog wat langer op de baan te zijn vandaag. We rijden een mooie zonsopgang tegemoet; het is nog geen 08u00 als we in 'The Lone Star' state arriveren en we nu wél een uur ouder worden: Central Standard Time. Ik zoek alvast een rest area op waar we binnen een uurtje of zo kunnen halt houden, maar de resultaten zijn bedroevend. Hoesy vindt dit moeilijk te geloven, want we passeren de ene rustplek na de andere. Misschien eens met 'picnic area' proberen? Ja, nu poppen er meer mogelijkheden langsheen ons traject op. Nieuwe uitdaging voor ondergetekende: tijdens de rit de fruitsla klaarmaken! Ik slaag erin met behoud van al m'n vingers.

18: De zwanenzang

Om 09u15 parkeren we langs een netjes onderhouden grasveld met boompjes en picknicktafels, maar zonder toiletgebouwtje. Is dat het verschil tussen een 'rest' en een 'picnic area'? Hoesy zet koffie en we verhuizen de hele ontbijtboel naar buiten: het is al aangenaam qua temperatuur. Te veel tijd besteden we niet aan onze maaltijd, en een half uurtje later zijn we alweer op weg.

De mijlen rijgen zich aaneen, terwijl ik up-to-date raak met de nieuwtjes uit België via Facebook en Messenger en daarna een beetje aan ons reisdagboek werk. Af en toe geeft de chauffeur me een opdrachtje: een benzinestation opzoeken, bijvoorbeeld. Om 11u00 laten we Texas achter ons en rijden we 'The Sooner State' binnen. Ik zoek op YouTube 'Oklahoma' op en laat het door de luidsprekers afspelen. Wat is het lang geleden dat ik die musical gezien heb! (Ja, ik beken: tijdens m'n tienerjaren was ik een rasechte nerd die meer geïnteresseerd was in operettes en musicals dan de hitmuziek van toen.)

Op een zeker moment wijst Hoesy op het voorbijflitsende bord van een TJ Maxx, notabene vlak langs de baan. Pestkop! Voor de volledigheid van onze rit heb ik zowel Waze als Google Maps geactiveerd staan, en ik merk dat we héél even in Tennessee zullen rijden. Daar heb ik nog geen Starbucksmok van! Spijtig genoeg ligt geen enkele van de toch wel behoorlijk wat vestigingen die Memphis rijk is, op onze route. Ik stel voorlopig een tussenstop in aan eentje met een omweg van 7 minuten: we zullen wel zien eens we daar in de buurt zijn. Ook belooft Hoesy me dat, als ik erin slaag een TJ Maxx op onze route te vinden, ik daar even mag gaan shoppen, terwijl hij in een naburig benzinestation gaat tanken. OK, komt in de sjakosj: ik lokaliseer een vestiging in North Little Rock, AK. Loic, misschien kan ik alsnog je drinkbussen versieren!

18: De zwanenzang

Na een tankbeurt begeef ik me even naar ons wooncompartimentje om bokes te smeren. Stilletjesaan raken we door ons broodbeleg heen: we zullen juist toekomen tot aan ons vertrek vrijdag. Na de lunch kruip ik terug in de zetel naast Hoesy en schrijf nog wat verder aan onze reisblog. Het is iets na vieren als we de 3de staatsgrens van vandaag passeren: hello, Arkansas! Vanaf daar gaat het in 1 rechte lijn naar ons tussenstopje: fun shopping voor mij, necessity shopping voor m'n echtgenoot.

Hoesy zet me rond 18u30 af aan de ingang van de TJ Maxx en rijdt dan door naar het Walmart Supercenter in de onmiddellijke omgeving. Daar gaat hij tanken – prijs voor de benzine hier is 3,09 USD/gallon – en in de Walmart nog een bus water en een bijkomende diepvriesmaaltijd voor vanavond kopen. Ondertussen mag ik m'n kooplust botvieren, maar ik doe het rustig aan. Eerst en vooral 2 drinkbussen voor Loic en z'n vriend proberen te vinden. Finaal leg ik 2 exemplaren van ieder 72 fl oz (= meer dan 2 liter!) inhoud in m'n karretje: ze zijn lichtgrijs/-blauw van kleur, naargelang de lichtinval, maar da's 't beste dat ik kan vinden. 't Moet maar goe zijn!

Als m'n chauffeur me komt oppikken, heb ik voor mezelf nog een sportvestje met lange mouwen en een basis T-shirt van Tommy Hilfiger, eveneens met lange mouwen, op de kop kunnen tikken. Ikke content! Ondertussen is het donker geworden buiten, maar toch zou Hoesy nog een uurtje willen verder rijden. Het is 19u15. Volgens de Overlander-app liggen de beschikbare kampeerplaatsen in deze omgeving niet direct voor het rapen: slechts een paar stipjes poppen op als ik ons traject ingeef. M'n aandacht wordt evenwel getrokken door de uitleg bij eentje ervan. Klinkt interessant, dus ik stippel de route naar daar in Google Maps uit.

Omstreeks 20u00 arriveren we ter plekke, na op de weg ernaartoe een hertje en zowaar een uil op het midden van de baan, gespot te hebben: dit is inderdaad een rustig plaatsje! De wegbeschrijving is een beetje vaag voor het allerlaatste stukje, dus we rijden op goed geluk voorbij het gebouwtje van de boogschuttersvereniging en houden halt aan een meertje. Er is geen enkele andere kampeerder: we hebben het rijk voor ons alleen. Goed zo, dan storen we ook niemand als we de generator even laten werken.

Terwijl het water opwarmt, bespreken we tijdens het aperitief onze planning voor morgen. Zullen we het zoals vandaag aanpakken, dus vroeg opstaan? Des te meer tijd en speling hebben we om eventueel nog een tussenstopje – lees: in het outlet shopping center vlakbij Birmingham, AL – te maken… ☺ Omdat we niet zeker zijn dat we nog genoeg propaan hebben voor een volledige douchebeurt, was ik enkel m'n haar, waarna we de afwas wegwerken. Dan een soepje en, voor de laatste keer op Amerikaanse bodem, een 'heerlijke' diepvriesmaaltijd.

Zoals gewoonlijk is het warm binnen, maar ditmaal kunnen we alle raampjes en de deur tegen elkaar openzetten, zodat we van de koele avondbries kunnen genieten. Tijdens het dessert besluiten we de wekker om 06u30 te zetten, en hetzelfde scenario als vandaag toe te passen: eerst een stukje rijden, dan ergens ontbijten. Snel het bed opmaken, zodat m'n chauffeur al kan gaan slapen, daarna m'n haar drogen en dan nog eventjes babbelen met Duolingo. Het is iets na 23u00 als ook ik in bed kruip voor onze laatste nacht als 'wildkampeerders'…

Dag 44: Van Hazen (AR) naar Norcross (GA)

516 mijlen vandaag / 22184 km in totaal / 8834 stappen vandaag

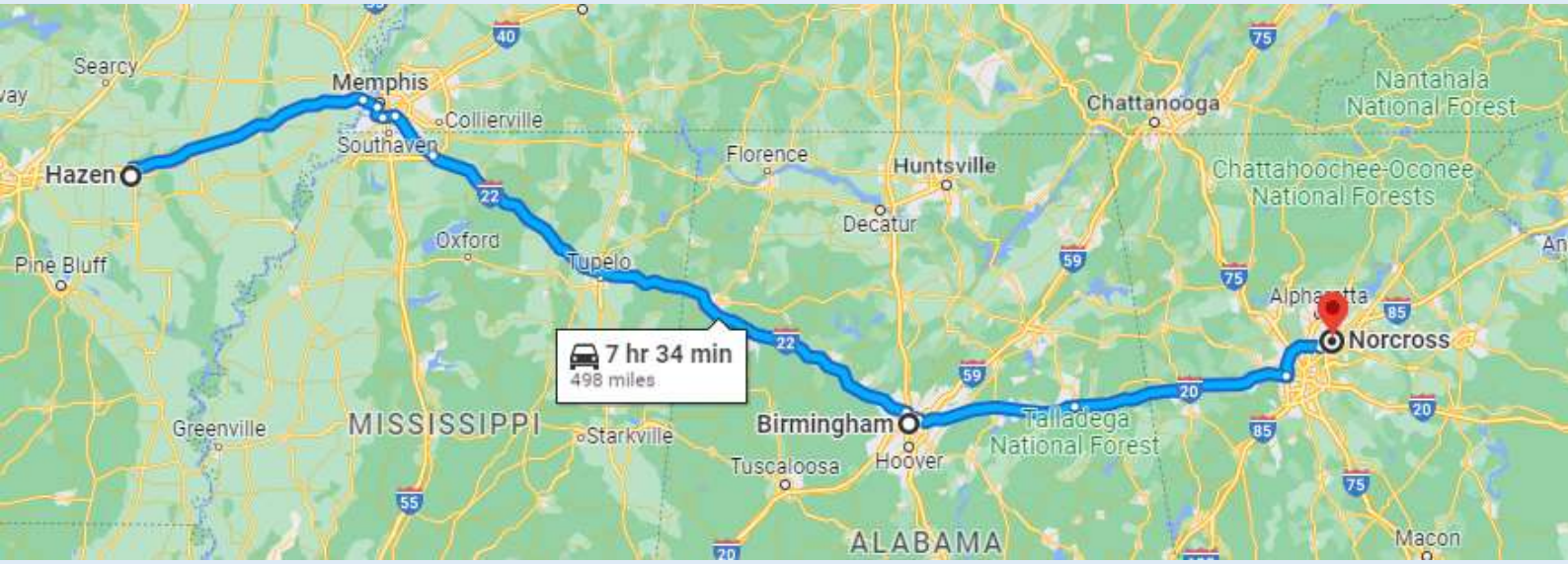

Heel in de verte hoor je het geluid van de snelweg, maar voor de rest is dit een uitstekend plekje voor onze nachtrust. Weliswaar ben ik weer enkele keren wakker geworden; toch voel ik me behoorlijk uitgerust als ik om 06u30 opsta om de ramen te sluiten en de verwarming op te zetten. Ja, het is afgekoeld vannacht! Nog heel even verder ontwaken in bed, en dan onze kleren aan en kort onze omgeving verkennen. Een brede grasstrook vlakbij een meertje, omgeven door verkleurende bomen: bijna idyllisch, ware het niet dat er hier en daar wat afval ligt, door andere kampeerders achtergelaten. Toch triestig!

18: De zwanenzang

Om iets na zevenen rijden we richting snelweg. De huizen langs de baan die me gisteren in het donker zo groot en verzorgd toeschenen, blijken in het daglicht uitgeleefde caravans en bescheiden gebouwtjes te zijn. Dit is het rurale Arkansas, of hoe de duisternis met je perceptie kan sollen!

Eens op de snelweg zoek ik op waar er een geschikte rustplaats is om te ontbijten. Veel plekjes zijn er niet te vinden langsheen ons traject: ofwel moeten we binnen een half uurtje al stoppen, ofwel dienen we te wachten totdat we in Memphis, TN zijn. Zowel Hoesy als ikzelf hebben nog niet écht honger, en dus besluiten we ons ontbijt ineens op de parking van de Starbucks op te eten.

De Mississippirivier vormt de grens tussen Arkansas en Tennessee: we rijden om 08u30 de brug over en zien aan onze linkerkant de overbekende Pyramid waarin een grote vestiging van de Bass Pro Shops-keten ondergebracht is. Aangezien onze vriendin Murielle ons in Memphis rondgeleid heeft toen we bij de familie Pieters in 2016 op bezoek waren, maak ik een fotootje en stuur het naar haar. Ze reageert vrijwel onmiddellijk: 'Awesome! Enjoy!'

Een beetje later komen we in het centrum van Memphis, TN aan. Langsheen Union Avenue liggen er maar liefst 3 Starbucksvestigingen, dus ik heb er lukraak een uitgekozen. Het is een kleine shop, en de rij aan de drive-in strekt zich tot op de straat uit. We zetten ons op een parking aan de overkant en wandelen binnen. In het rek staan er slechts 2 dozen met mugs. Ik open de 1ste: 'Memphis' staat er op de mok te lezen. Zonder al te veel hoop bekijk ik de inhoud van de 2de: yes, 'Tennessee'! Even later stappen we met m'n nieuwste aanwinst en ieder een 'grande' koffie in de handen naar buiten.

18: De zwanenzang

Nog even de framboosjes wassen en bij de reeds gesneden ananas en peer voegen, en we kunnen ontbijten. Zonder ons eten naar binnen te schrokken, verliezen we toch geen tijd: om 09u25 zijn we terug aan 't rijden. Slechts een kwartiertje later verruilen we 'The Volunteer State' voor 'The Magnolia State'. Ondertussen heb ik de coördinaten van de outlet shopping mall ingegeven – een meisje mag hopen, hè! Dilemma: het winkelcentrum blijkt voorbij Abby's huis te liggen. Als we eerst zouden gaan winkelen en dan naar Abby gaan, zouden we wel wat tijd verliezen. Er is echter ook een andere mogelijkheid: we polsen bij Abby wanneer ze juist thuis is en gaan eerst bij haar langs. Ik zend haar een berichtje via Messenger; ze laat quasi onmiddellijk weten dat ze de hele dag thuis is. Ik stel voor dat we haar komen oppikken en samen met haar gaan lunchen: we zouden er rond 13u30 kunnen zijn. Past uitstekend voor haar: it's a date!

Hoesy vraagt om even te checken wat de prijs van de benzine in Mississippi is in vergelijking met Alabama. Er is een verschil, zij het klein: in 'The Magnolia State' kost hij onder de 3,00 USD/gallon, in 'The Yellowhammer State' betaal je gemiddeld zo'n 10 tot 15 cent per gallon meer. Terwijl m'n chauffeur in een Shellstation langs de snelweg de tank vult, neem ik telefonisch contact op met het RV-park nabij Duluth, GA. Ik had hen gisterenavond al een bericht gestuurd, maar tot hiertoe nog geen reactie gekregen. Een vriendelijke man zegt dat er inderdaad nog een plekje is, als we er niet mee inzitten dat het een 'back-up' is. Graag! Als Hoesy naar de prijs vraagt, moet ik het antwoord schuldig blijven: ik ben al heel blij dat we niet té ver van het RV-verhuurbedrijf kunnen overnachten!

Het is nog geen middag als we onze 3de staatsgrens van vandaag oversteken: 'Welcome to Sweet Home Alabama' staat er op het bord te lezen. Ik stuur een afdruk van het Wazescherm naar Abby: nog een uur en 3 kwartier te gaan. Haar reactie: 'Yay!! See you soon!!' En inderdaad, omstreeks 13u30 rijden we de chique wijk van Abby's schoonouders in. Zij en Jim wonen hier voorlopig, in afwachting van de afwerking van hun nieuwe nestje. We kijken onze ogen uit: hier staan kasten van villa's! Als we aan nummer 2973 arriveren, is het meteen duidelijk: no way dat wij met onze RV die oprit opgeraken!

We rijden verder tot aan de 1ste zijstraat en slaan die in, op zoek naar een plek om even te stationeren. Ik bel met Abby en leg de situatie uit. Geen probleem: ze zendt ons de coördinaten van het restaurant door en zal ons daar ontmoeten. Het loopt tegen tweeën aan als we 2 parkeerplaatsen aan 'The Village Tavern' innemen – er is ruimte genoeg. Abby komt ons tegemoet gelopen met de nieuwe laptop die Seighin besteld en bij haar

laten leveren heeft. Wij geven haar 'in ruil' de 2 huwelijkscadeautjes die aan onze aandacht ontsnapt waren op 19/08.

We hebben een heerlijke lunch samen: het eten is lekker en Abby babbelt honderduit over haar kersverse echtgenoot, het samenleven met haar schoonouders, het opknappen van het huis dat zij en Jim gekocht hebben. Het is zo gezellig dat we pas een 2-tal uurtjes later het restaurant verlaten. Met een dikke knuffel nemen we afscheid en drukken haar nogmaals op het hart dat ze altijd welkom is bij ons thuis in België.

Zoals beloofd zet Hoesy nu koers naar de outlet shoppingmall op een klein half uurtje rijden van hier. Ondertussen ga ik op zoek naar nabijgelegen car- of beter gezegd, RV-washes, zodat m'n chauffeur niet de hele tijd in het kielzog van een winkelende echtgenote hoeft te lopen. Ik kan er echter geen op een fatsoenlijke afstand lokaliseren, en dus beslist Hoesy me te vergezellen. Het is een kleine mall: slechts een 50-tal winkels groot. Van de 3 belangrijkste die ik zeker wil bezoeken, is er slechts eentje aanwezig: de 'Old Navy'. Hmmm, het kan hier wel eens vlugger afgelopen zijn dan gepland!

Met slechts enkele spulletjes voor ons kleinzoontje en 1 Halloweenitem voor onze jongste wandelen we rond 17u25 terug naar de RV. Nu is echt onze laatste rit aangebroken – als je die van morgen naar het verhuurcenter niet meetelt. Nog 1 grens over te steken, die met Georgia: om 18u40 bevinden we ons in 'The Peach State'. Meteen, eveneens voor de laatste keer, gaat de zon een uur later onder: het verschil met België bedraagt nu 6 uur, net zoals toen we in Chesapeake, VA woonden.

Nog even heb ik hoop dat ik tenminste de hoodie voor Birgit kan kopen als ik op ons traject een GAP-winkel weet te vinden. Spijtig genoeg heb ik geen rekening gehouden

met het wijzigende uur: tegen dat we daar aankomen, is de winkel gesloten. Zonde! Ook de tennisschoenen voor papa en mezelf heb ik niet kunnen aanschaffen, net zomin als shorts voor Ciaran. Tja…

Een half uur voordat we op onze bestemming zijn, bereiken we de ring van Atlanta, GA, waar het druk is, ondanks het latere tijdstip. Nu zouden de werkmensen zo onderhand toch wel thuis moeten zijn?

[Hoesy neemt de pen over, want het is niet abnormaal om de laatste dag/uren van een lange reis niet neer te pennen. Immers, na het uitladen van de valiezen neemt de dagelijkse sleur het snel over en schiet het neerschrijven van de laatste momenten er bij in. Zo ook bij deze road trip. De lijnen die nu volgen, zijn dus niet alleen summier, maar ook de weerslag van wat er nog rest aan herinneringen.]

Na een laatste verkeersdrukte belanden we omstreeks 21u00 op onze laatste bestemming voor een Amerikaanse nacht. Dit is zowaar een dorp van RVs en caravans. Jammer genoeg een beetje dicht bij de highway. Het onthaal is al lang gesloten, maar volgens Calle mogen we onze RV op een vrije plaats zetten. Het is even zoeken waar we met onze, in vergelijking met de al aanwezige trailers, kleine RV terecht kunnen. Achteruit op een stukje gras tussen twee lange RVs. Alles aansluiten en we zijn klaar voor een avondmaal met boterhammen. Daarna beginnen we aan het gepuzzel van het inladen van valiezen: een driedimensionale Tetris. Calle blijft nog even op als ik beslis dat het welletjes geweest is voor vandaag. Rond 40 minuten na middernacht besluit ze mijn voorbeeld te volgen.

Dag 45: Van Norcross (GA) via Atlanta (GA) naar Zoersel (BE)

7 mijlen vandaag / 22195 km in totaal / 10609 stappen vandaag

Het is een 'ochtenstond heeft goud in de mond' dagje want we moeten de RV in orde brengen voor teruggave. De wekker zingt zijn lied om 07u00. Afwassen en douchen. Genieten van een klein ontbijt en dan de rest afwassen.

Verder Tetris spelen met het vliegtuigklaar maken van de valiezen. Het binnenste van ons huis van de afgelopen 6 weken schoonmaken. Met vegen en swifferen slagen we er zowaar in om de sporen van intens gebruik weg te werken. Vuilnis wegdragen; frigo, diepvriezer, microgolf, toiletkastje en toilet leegmaken. Daarna alle tanks legen en alle uitlaten open laten. Tijdens het vullen van de propaantank vertelt de Mexicaan die hier al meer dan 20 jaar werkt over het 'dorp'. Zijn bos sleutels opent niet alleen alle deuren van het bedrijf, maar ook een heleboel caravans en RVs. Hij vertelt over zijn baas alsof het een burgemeester is. De voorbije dagen heb ik proberen uit te vinden of we door een carwash moesten, maar daarop kreeg ik geen duidelijk antwoord. Een kleine optelsom maakt duidelijk dat een externe wasbeurt er niet in zit. We zien wel. Onze schulden betalen en tegen 10u15 rijden we naar de plaats waar we vele weken geleden gestart zijn.

Na een korte rit rijden we om 10u30 de parkeerplaats op. Onze road trip komt aan zijn einde. De verhuurder begroet ons alsof hij niet verwachtte dat we heelhuids zouden

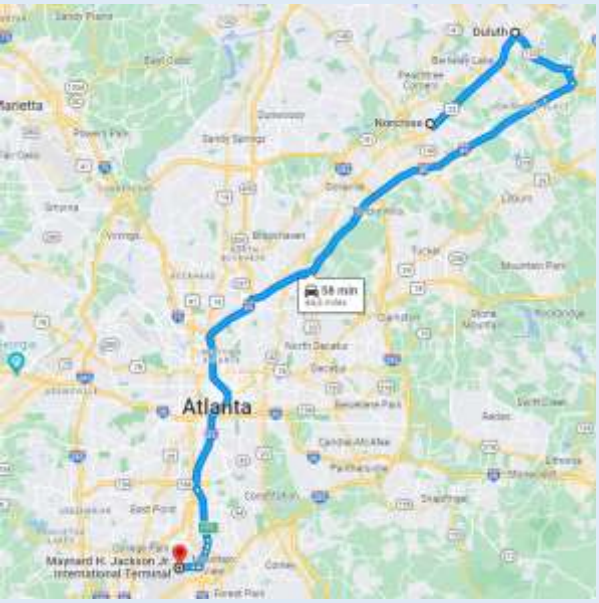

terugkeren. Zijn we echt naar Anchorage en terug gereden? De kilometerteller bevestigt ons verhaal. De afhandeling verloopt zeer vlot. Immers, we hebben alles ongelimiteerd genomen en sloten een Zero Damage Policy af. Tegen alle verwachtingen in hebben we geen brokken gemaakt (jammer van die 600 EUR) en dus is het opnemen van de schade voor ons onbelangrijk. We halen de valiezen uit de RV en vertellen de verhuurder dat ze het materiaal dat er nog in zit, mogen verder gebruiken. De volgende huurder kan er, zoals wij, maar goed mee zijn. Nog snel de administratie afronden en de borg terugvorderen, en we zijn klaar.

Ik bestel een Uber naar de luchthaven. We moeten niet lang op onze chauffeur wachten, want hij komt om 11u00 de parking opdraaien. Onze valiezen inladen en weer weg. Gelukkig weet hij in welke terminal we ons moeten aanmelden, zodat we ondanks de drukte ruim op tijd toe komen.

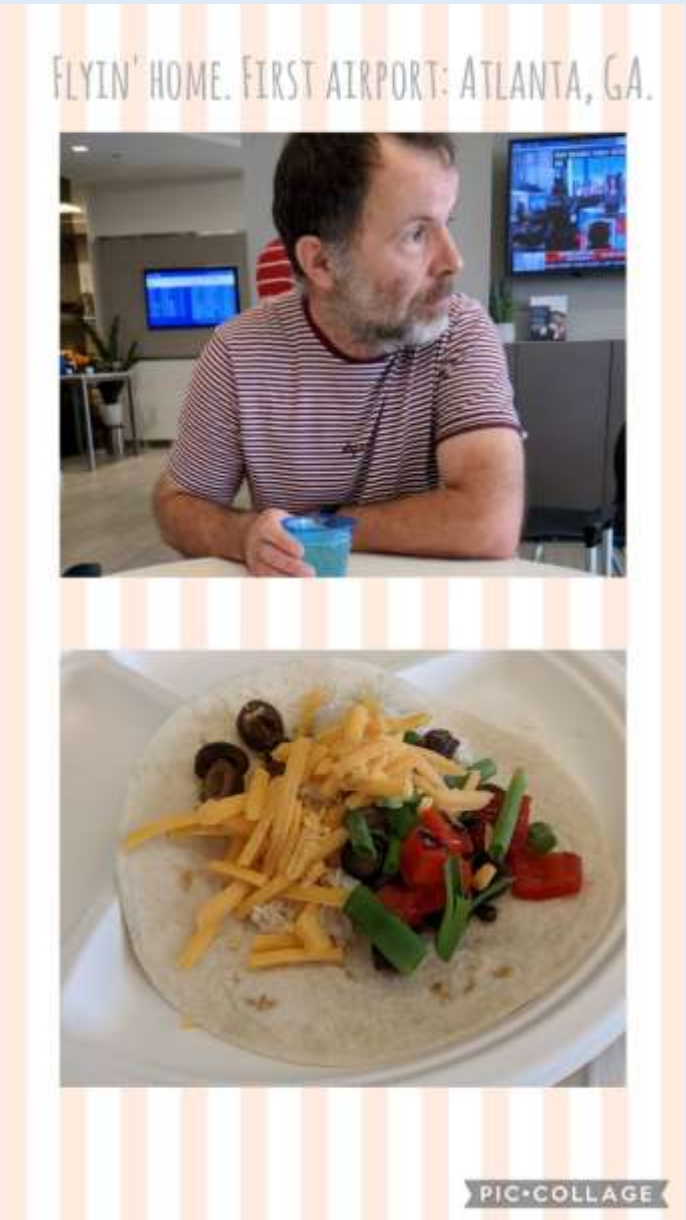

Een gesleur met een karretje om alle bagage te vervoeren. Nog even zoeken naar de juiste balie en we kunnen inchecken. De drie valiezen zijn om onduidelijke reden zwaarder dan toen we naar hier vlogen, maar nu mogen ze ook 35 kg wegen, en niet de 25 van bij het vertrek. We zullen weer niet in elkaars omgeving zitten. Mijn frequent flyer status laat een gratis upgrade toe, terwijl Calle in de 'beestenbak' moet vertoeven. Ze wil echter niet met me ruilen. Gelukkig kunnen we hierdoor ook sneller door de TSA en mag ik iemand meenemen in de lounge. We kunnen daar

even wachten tot het tijd is om te boarden. We hebben ook nog even telefonisch contact met Ciaran.

Een ander voordeel van een frequent flyer status, die jammer genoeg binnenkort eindigt, is dat we als eersten in het vliegtuig mogen,zelfs als de boarding al begonnen is. Dat betekent dat je altijd plaats voor je handbagage hebt en dat je rustig plaats kunt nemen. Calle twijfelt even om me te volgen - "Mogen we die mensen voorsteken?" - maar doet het gelukkig dan toch.

De overtocht van Atlanta naar Brussel verloopt in drie delen: naar Houston, TX; dan naar London, GBR; en tenslotte Brussel. In Houston is het even reppen. Calle vindt het niet leuk om 9 uur geprangd tussen vreemden te zitten, maar ik kan hier niets aan veranderen, tenzij van plaats met haar wisselen, wat ze niet afslaat.

Day 46: Somewhere over the ocean to Zoersel

Na de landing in Londen en de paspoortcontrole hebben we een lange overlay. We genieten van een uitgebreid ontbijt met bubbels. Calles nieuwsgierigheid leidt haar naar de douches die gratis ter beschikking staan van de gebruikers van de lounges: een mogelijkheid waarvan we allebei gebruik maken. Een douche na een jetlagvlucht zorgt dat je je weer ietofwat mens voelt.

De vlucht naar Brussel wordt laat afgekondigd en toch moeten we nog wachten om te boarden. We vertrekken uiteindelijk 45 minuten later. Nu nog de sprong naar Brussel en de reis zit er op.

Na de paspoortcontrole onze bagage oppikken en door de douane wandelen. Omdat we niet met het karretje naar het perron kunnen, zet ik de valiezen boven op de roltrap waarna Calle ze er beneden af haalt. Het is even alle hens aan dek om de trein naar Aarschot te pakken te krijgen, maar de vrouwelijke conducteur wacht totdat we alles ingeladen hebben. Juist wanneer we proberen van SIM-kaart te wisselen, komt ze onze tickets controleren. Als ze merkt dat we een fijn pinnetje missen om dit te doen, biedt ze haar oorbel aan. Deze waren een cadeau van haar grootmoeder en het is de eerste keer dat ze die gebruikt om iemand te helpen. Vriendelijk!

Sander komt ons oppikken in het station van Aarschot. Met het dichtdoen van de koffer van de auto sluit ik letterlijk en figuurlijk deze road trip af…